

एकपदं सर्वात्मना ॥ ४ ॥ स्तब्धता औद्धत्यं अभिमानः दर्पः तद्वत्त्वं अत्यागित्वं लुब्धता मदमोहौ एकीकृत्य सप्त ॥ ५ ॥ ६ ॥ ७ ॥ ८ ॥ आकर्षः विषादीनां ॥ ९ ॥ अजेन सहितः उक्षा अजोक्षा औदुंबरं ताम्रं मयं पात्रजातं उदुंबरं स्मृतं ताम्रे इति विश्वः विषं लोहमिति सर्वज्ञः स्वर्णनाभः शालग्रामः दक्षिणावर्तः शंख इति नारायणः ॥ १० ॥ धन्यानि मंगलावहानि ॥ ११ ॥ सर्वपरं सर्वेभ्यः पुण्यहेतुभ्यः परं उत्कृष्टं महाविशिष्टं महेन उत्सवेन अविशिष्टं समानं मांगलिकमित्यर्थः ॥ १२ ॥ अस्य जीवत्वस्य हेतुरविद्या अनित्यं सुखदुःखे अविद्यां च नित्ये धर्मे निरवद्ये आत्मनि च प्रति तिष्ठस्व निष्ठां कुरु संतुष्य संतोषं प्राप्नुहि तोषः पर उत्कृष्टं

असूयैकपदं मृत्युरतिवादः श्रियो वधः ॥ अश्रुश्रूषात्वरालाघाविद्यायाः शत्रवस्त्रयः ॥ ४ ॥ आलस्यं मदमोहौ च चापलं गोष्ठिरेव च ॥ स्तब्धता चाभिमानित्वं तथा त्यागित्वमेव च ॥ ५ ॥ एते वै सप्त दोषाः स्युः सदा विद्यार्थिनां मताः ॥ सुखार्थिनः कुतो विद्यानास्ति विद्यार्थिनः सुखं ॥ ६ ॥ सुखार्थी वात्यजे द्विधा विद्यार्थी वात्यजे सुखं ॥ नाग्निस्तप्यतिकाष्ठानां नापगानां महोदधिः ॥ नांतकः सर्वभूतानां न पुंसां वामलोचना ॥ ७ ॥ आशावृत्तिं हंतिसमृद्धिमतंकः क्रोधः श्रियं हंतियशः कदर्यता ॥ अपालनं हंति पशूंश्च राजन्नेकः क्रुद्धो ब्राह्मणो हंति राष्ट्रं ॥ ८ ॥ अजाश्च कांस्यं रजतं च नित्यं मध्वाकर्षः शकुनिः श्रोत्रियश्च ॥ वृद्धो ज्ञातिरवसन्नः कुलीन एतानि ते संतु गृहे सदैव ॥ ९ ॥ अजोक्षा चंदनं वीणा आदर्शो मधुसर्पिणी ॥ विषमौदुंबरं शंखः स्वर्णनाभो थरोचना ॥ १० ॥ गृहे स्थापयितव्यानि धन्यानि मनुरब्रवीत् ॥ देवब्राह्मणपूजार्थं मतिथीनां च भारत ॥ ११ ॥ इदं च त्वां सर्वपरं ब्रवीमि पुण्यं पदं तात महाविशिष्टं ॥ न जातुकामान्न भयान्न लोभाद्धर्मं जत्या जीवितस्यापि हेतोः ॥ १२ ॥ नित्यो धर्मः सुखदुःखे त्वनित्यो जीवो नित्यो हेतुरस्य त्वनित्यः ॥ त्यक्त्वाऽनित्यं प्रति तिष्ठस्व नित्ये संतुष्य त्वंतोषपरो हिलाभः ॥ १३ ॥ महाबलान्पश्य महानुभावान् प्रशास्य भूमिं धनधान्यपूर्णां ॥ राज्यानि हित्वा विपुलांश्च भोगान् गतान् न रेंद्रान् वशमतंकस्य ॥ १४ ॥ मृतं पुत्रं दुःखपुष्टं मनुष्या उक्षिप्य राजन् स्वगृहान्निर्हरंति ॥ तं मुक्तकेशाः करुणं रुदंति चितामध्ये काष्ठमिव क्षिपंति ॥ १५ ॥ अन्योधनं प्रेतगतस्य भुंक्ते वयांसि चाग्निश्च शरीरधातून् ॥ द्वाभ्यामयं सह गच्छत्यमुत्र पुण्येन पापेन च वेष्ट्यमानः ॥ १६ ॥ उत्सृज्य विनिवर्तते ज्ञातयः सुहृदः सुताः ॥ अपुष्पान् फलान् वृक्षान् यथा तात पतत्रिणः ॥ १७ ॥ अग्नौ प्रास्तं तु पुरुषं कर्मान्वेति स्वयं कृतं ॥ तस्मात्तु पुरुषो यत्नाद्धर्मं संचिनुयाच्छूनैः ॥ १८ ॥ अस्मा लोकादूर्ध्वं ममुष्य चाधो महत्तमस्ति षु तित्थं धकारं ॥ तद्वै महामोहनमिन्द्रियाणां बुद्ध्या स्वमात्वां प्रलभेतराजन् ॥ १९ ॥

ष्टः यस्मिन् लाभे ॥ १३ ॥ १४ ॥ गृहात् निर्हरंति दूरीकुर्वन्ति ॥ १५ ॥ १६ ॥ उत्सृज्य मृतस्य देहं त्यक्त्वा ॥ १७ ॥ १८ ॥ अस्मा लोकादूर्ध्वं स्वर्गे अमुष्य अनुष्मात् स्वर्गात् चान् अस्माच्च अधः पाताले महत्तमः तमो गुणप्रधानैः पुरुषैः प्राप्य स्थानं अंधकारं अप्रकाशं तत्तदं धंतमः अंधतामिस्त्राख्यं नरकं बुद्ध्यस्व मात्वां रागांधं प्रलभेत्तस्मिन् ॥ १९ ॥